

గర్భాం అప్పారావు గారు, బి. ఏ.

వ్రోభి ననునరించి యున్న గదిలోనే పండుకొనుట నాకలవాటు. పగటివేళ నాగదినే కచేరిచావడిగా నుపయోగించు కొనెడు వాడను. నామంచము తలవైపున చిన్న మేజు బల్లయున్నది. బల్లపై విజయవిలాసము, తెల్ల కాగితములు, పెన్సిలు, పేనా, సిరాబుడ్డి యున్నవి. అవసరమువచ్చినపుడు బుట్రోతును గాని యింటిలోని వారినిగాని పిలుచుటకు చిన్న గంటయొకటి దానిపైనే యున్నది.

ఇంటిలో మిగిలినవారు పండుకొనుట కీ గదికాక మరి రెండుగదులున్నవి. అచ్చట నూయరుగు పొరుగువారు, పరోపకార ధురీణులు నాయొద్దకువచ్చి “ఈ యిల్లు దయ్యాలకొంప. అనేకుల కిందు నష్టము కలిగినది. నీవు పిల్లల వాడవు. నేగము కీరిదిశీచిపెట్టము.” అని పై సాయేమి కోరికవేసి పలకఁబుచ్చిరి. నిజము చెప్పకతరదు. వారిమాటలు నామనమున గానినవి. ఆ వీధిలోనే ఆసాటియింటికి అద్దె కిక్కిరెడికలు పుచ్చుకొనుచున్నారు. దానిని పట్టించి దేవున్న యింటి కద్దెచాలతక్కువ. చిన్న యిల్లులలో కొరకవి యీ వీధిలో నది గానినయినట్లు కారణము వారు చెప్పినది. ఇంకొకటి చెప్పవలసింది ఉన్నది.

కాని యీసంగతి మాయింటిలోనివారి కింతేనియు తెలియనీయలేదు. అంత తెలివితక్కువవాడను కాను. వారి కీసంగతి చెప్పిన యెడ నాయిల్లు వదలివేయువఱకు వారు నా ప్రాణములు కొరికివేయరా? ‘ఏమయ్యా! ఇంటి లోనివారిదగ్గరకూడ దాపేనా?’ అని మీరనువచ్చును. ఇంటినిలోనివారిదగ్గరకూడ దాచవలసిన విషయములు కొన్ని యున్నవి.

కొన్ని మానములు గడచినవి. మొదట ‘దయ్యాలకొంప’ అను విషయము జ్ఞప్తికి వచ్చినరాత్రి నాకు నిద్దర పట్టలేదు. ఈచిక్క కాలము గడచిపోవుచుండినకొల్ది మెల్లమెల్లగా నామనోవీధిని విడిచి పోయినది.

ప్రారంభమున కొన్ని రోజులవఱకు మూయరుగు పొరుగువారు వచ్చి మాతేమములరయుచుండిరి. నాకు దయ్యాలకొంప భయమియు లేనదియు నావాడ యెన్నడు మిక్కిలిచే నేననియు నామామ అనుకూలముగానే యున్నదియు చెప్పించుకొనినాడను.

ఒకనాటిరాత్రి యాకాశకారము నాగిందో నిరుచివోవుటవై నెయ్యపై చేరితిని. ఉదయము మొదలు నాయుంకాలము వరకు ఎండ

తీవ్రముగా నుండుటచే రాత్రివేళకూడ వాతావరణ మనుకూలముగా లేదు. ఎక్కువ ఉక్కగా నుండెను. దోమలబాధ మాయూరిలో మోడు. అందులో మాసంతపేటగుర్చి చెప్పవలసరమే లేదు. ఈదోమలసంగీతముచేతను, చాల నుక్కగా నుండుటచేతను నాకేమియు నిద్దర పట్టకుండెను. శయ్యపై నటునిటు దొర్లాడుచుంటిని. పది, పదకొండు, పండ్రెండు, ఒంటి గంటకొట్టుట విన్నాను. దీపము కొంచెము తగ్గియున్నది. దీపమున్న నిద్దర పట్టదని దాని నారిపివేసి మరల పక్కపై చేరితిని. గడియ్యతయు చీకటితో విడిచివేయను. అంభకారము మృత్యువును స్ఫురింపజేసెను. ఈ స్ఫురణతో నీయుంట వద్యులున్నవను మాట జ్ఞాపకము వచ్చినది. నేను విద్వరపట్టుటకు ప్రయత్నించుచుండగా నామనసు దయ్యములీయుంట నెన్నియున్నవో వాదయ్యము లెట్లు కలిగినవో చింతించుచుండెను.

అట్టివిధి నాలోచనలో నుండగా నాకు కొంచెము వమతి కట్టినది. తటాలున మేజాపైనున్న గంట క్రిందకొంగుమని ప్రొంగినది. నేనులికిపడితిని. గంట ప్రొంగించినది నేనేమో యని చేయి పరీక్షించుకొంటిని. ఏమియు లేదు. నిద్దరలేక మనసు చిందరవందరగా నుండుటచే పగటివేళ నేను గంటప్రొంగింపగా కలిగిన శబ్దమే నాహృదయమున ప్రతిధ్వనించిన దని తలచియు నమ్మకము నుండుక దీపము వెలిగించితిని. బాగ్గదవళ్ళయొక ముగియు, వెలుతురు పొడియు నదేమో కాని నా యెడలు జల్లు మున్నది; కేరీయు చెప్పబడినది. ఈ యుంట

దిరుగుచున్న దయ్య మెవతే యని యెలుగెత్తి యడుగబోవునమయమునా నామేజాపై నున్న విజయవిలాసము చప్పున మీది కెగిరి ప్రక్కను పడెను. పుస్తకము పై కెగురగా నేయాచోటన నొకకాగిత ముండెను. దానిపై నక్షరములు స్ఫుటముగా కాన్పించెను. విషయ మేమో చదువబోగా నందు “ఈయింటి నాక్రమించి యున్న దయ్యమును నేను. నాకథ నీ కేటిగించెద” ననువాక్యము లున్నవి. తలతీక్షణమే యనాలోచితముగా “ఈ నిశీధనమయమున నిట్టి విషయము కలుగుట విచారితము. నీకథ వినుటవలన నాకేమి యానందము” అనుమాటలు నా నోటినుండి వెడలినవి.

వెంటనే మేజాపైనున్న పెన్నిలు కదలి కాగితముపై నిలువబడి యిట్లుత్తరువు వ్రాయ మొదలిడెను.

“వివేకశూన్యమగు ప్రశ్న వేసెతివి. నా కథలో ప్రతిమాటయందు విచారము కలిగించువిషయ మున్నది. అట్టిది నీ కెరింపవలదా?”

సత్యమే. నీకోర్కీ కొనసాగించ దగినది యే. నీకథ కానిమ్ము. కాని విజయ కారము పై వ్రాసి చెలువుకుట మాటలను చెప్పలేవా?” అని యడిగి “అట్లే చెప్పెదను. నేను పీకుర్చిపై మామూలము చెప్పెదను:

నీకథ వివేకశూన్య లీలము... యుంటిని. ఆశరీ

రచ్చాయ, చకోరములవంటి యాకన్నుల తళ తళలు, కెంపులమించి యనురాగము వెదవల్లు నాపెదవులు, వానికి సొంపు నాసాదించు నాణి ముత్తైములబోలు నాపలువకుస, లోకము నాక ర్నింపజేయుచుండెను. మా తల్లిదుండ్రుల కేక పుత్రికనాటచే నన్ను గారాబమున బెంచు చుండిరి. నా కయినవయేటనే— ఆమాట చెప్పట కిష్టమకూడ నాకు కలత కలుగు చున్నది.—నా కయినవయేటనే పెండ్లి చేసిరి. మానాన్నగారు అన్నివిధముల మంచివారే కాని నా పెండ్లివిషయమున పొరపడిపోయిరి. అదైన నాసౌఖ్యము కోరినో యట్లొన రించిరి.

నా మేనత్తగారు విశేషధనవంతులు. ఆప్పటి కామెకు సంక్రమణ్ణ యీమగల బాలుడుండెను. మానాన్నగారు మేనల్లుడకు నన్నిచ్చి వివాహము చేసినయెడల నేను ధన ముతో తులతూగి యుండునని తలంచెను. వివాహము వెంటనే చేయనిచో తనకంటెధన వంతుల సంబంధము మామామగారు చూచు కొని మాసంబంధము విడుతురేమోయని వెలు చెను. తన యుద్దేశము బయలు పరువక మా నాన్నమ్మ తాను జీవించియుండగానే నావినా వానిని బిచ్చించునని తనను బాధించుచున్న బిచ్చు, వెలుచూచుకొనుటకు మిత్తు ననియు మామామగారి చెప్పి తల్లితండ్రుల దిగింప వచ్చును. మా నాన్నగారు కేమి, మా నాన్నగారు కేమి మా మేనత్తయు మే నత్తగారు వివాహము మానవైతే

చిన్నప్పటినుండియు నా మేనత్తకుమా రుడు నన్ను బ్రేమతో జూచుచునే యుండెను. ఆతడు మా కన్నవారియింటికి వచ్చినపుడెల్ల నేను పరమానందభరితనై యాతని విడిచెడి దానగాను. ఆతడు వివాహమైనతరువాత మా పుట్టినింటికి వచ్చుట తరుచాయెను. ఆతని యానందమునకు మేరలేదు. ఆతనిపైని నాకు కూడ ప్రేమ పొంగిపొరలి వచ్చుచుండెనుకాని నాకు చిన్నతనమైనను కారణమేమో మును పటితీరున నాతని తేరిచూచుటకుగాని, చేరి మాటాడుటకుగాని నామన మొప్పకుండెను.

బాల్యమందియేర్పాటు పరస్పరప్రేమాం కురవృద్ధికి దోహదమేకాని సంబంధము కుడు ర్చుకొని యట్టి రాకపోకలు జరిగించుచు సరి యగునీడు నచ్చువరకు మానాన్నగారు వివా హముచేయకుండిన బాగుగానుండియుండును. “మనలో నేమున్నది? దైవము ప్రతికూలముగా నుండునెడ” అని నీ వనగలవు. తనకార్యముల లో మనుష్యుడు జాగ్రత్తగా నడిచినయెడ దైవ మనుకూలపడునని నా సమ్మతము. ఏ దెట్లున్నను నా సౌఖ్యమున కంతరాయము కలిగినది. నానంద మేటగలిగినది. సంసారసముద్రమీద ననుకూలపడునావ పగిలిపో యినది. నాప్రా... నుడువజాలకున్నాను— నాప్రాణప్రియుడు వివాహమైన సంతస్పరము పూర్తికాగానే యీలాలోకము నిడివెను.

ఆప్పటి కాతనికి మమూషేష్టవయసు. నా కాయెట్లెమాతల్లిదుండ్రుల కోకవార్ధికి మేర లేదు. ననుబట్టుకొని వాకి గోయమని యెచ్చిరి. నా కేప్పుచున్నాటి కుడు వాకితోగలిసి

“విమలా! నీరూపలావణ్యములు మిల్చి దానాఘ్రాతమగు చంపకము వడువున నిరర్థక మగుచున్నందులకు మిగుల వగచుచున్నాను. శ్రీవీరేశలింగం పంతులుగారు నీనంటివితంతువులకు మంచియేర్పాటు చేసియున్నారు. రాజమహేంద్రవరముపోయి నీజీవనము సార్థకము చేసి కొనుము. నీ వియ్యకొంటివేని నానర్హస్వము వీడి నీవెంట చనుడొందెదను.”

నే నంతగా చదువుకొనిన దాననుకాను గాని యుత్తరమండలి భావము గ్రహింపగలిగి తిని. గుండె ఝల్లుమన్నది. శరీరమంతయు పోకెను. ఆతని ధూర్తత్వమును దూషించితిని. జివాబీయలేదు. “లలితా! మీ అన్నయ్య మంచివాడు కా”దంటిని. ఆ బాలిక నేనన్నమాట తన సోదరుని కెరిగించెను. అతడు నా మాటకు భయపడి పడినము లిటు రా మాని నాడు. లలితమాత్రము అస్పృశ్యుడు నచ్చుచుండెను. ఒకనాడు లలితతో “మీ అన్న గారి టుర్కాలే దే”మన్నాను. ఆసంగతి లలిత మును పటిల్లిన సోదరునికిఁ దెలుప నాతడు తాహా పూరితుడై నేనున్న గదిలోనికివచ్చి ‘విమలకు నావై కోప’ మన్నాడు. ‘నాకు కోపమొందు’ కంటి. కోపములేనియెడ నామాట వినించు చున్నా చెప్పవొడగెను.

“విమలా! నీమనోహరునియందు నీకు విశ్వాసము ప్రకంపనయింపె. ఈ జగము జీవితము నానియం దింక విశ్వాసమేమి? అని నామనస్సునకే నీజన్మము నిరర్థకమేమి? నీకాదు వచ్చిననానికాకు మ్రొక్కిన నీకాదు నీ జీవితముకు కుమారు

కొంటివి. ఆతడు నిన్ను వీడునపుడు మరొకని నేవకు నీవు కుదురుకొనెదవు కాని నీవు నోము రివై యీలోకమున వనిచేయనియెడ నీకై హిక సుఖమెక్కడిది? నీజీవనము గడచు తెట్లు? నీకు మోక్షముకూడ దూరమగును. నీజన్మము సార్థకమగుటకు గృహస్థునికే సహధర్మచారిణివై యుండవలెను. ఒకడు నీకు దూరమయ్యెను. ఇంకొకని జేపట్టి సంసారసుఖ మనుభవించి నీవిధి నెరవేర్పవలెను.”

“ఓహోహో! ఇది మీ యింగ్లీషుపద్ధతి నీవు చెప్పినది ఐహికము. పారమార్థికము కాదు!” అని నేను పలుక నత డడ్డువచ్చి “స్త్రీత్యక్షసౌఖ్యము వీడి యనుమాన సౌఖ్యమునకై యాసించెదవేల? ముందేమియున్నదో యెవ్వ డెరుగు? ఇట్టి పిచ్చి తలంపులు కట్టి పెట్టుము. అరు వారు కానులుకంటె రొక్కము మూడుకానులు మేలు. బాగుగా నాలోచింపుము; దయయుంచుము; మరువకు” మనుచు లేచిపోవునపుడు నావైపు తిరిగి చూచుచు మికారు పోయెను.

నే నారాత్రి శయ్యనుజేరి యాతనిమాటలయందు సత్యములేక పోలేదని నిశ్చయించి తిని. పిదప నా మనోహరుడలంచి యది సత్యము కాదనుకొంటిని. మరల సత్యమంటిని. ఇట్లు షోలాందోళితమైన హృదయముతో రెండుజాముల రాత్రివరకు మేల్కొని కను మోడ్చితిని. గదిలో నేమో శబ్దమయ్యెను. భయముచే తేరి చూడలేక కనులరమోడ్చి చూచుచుంటిని. నా బాలకముని నా మనోహరుని విగ్రహము లీలగా గాంచితిని. ఒడలు

యుల్లుమనెను. కేరీరము కంపించెను. ఆవ్యక్తి మెల్లనిచూచుటల “విమలా! ఏమి! నాయందు విశ్వాసము నీకు నశించినదా? నీమనమున నికొకనికీ చోటిచ్చితివా? ఇట్టి తుచ్ఛ సుఖమునకై యాసించితివా? అయ్యో! న న్నిశితాచావస్థ నుండి విముక్తి నొంది తున్నవి గంపె డానతో నుంటిని. విమలా! నాబలవస్మరణ మెవరెయంగరు. నీ తండ్రీవద్ద నాజనకుడు నా వివాహ సమయమున చేయి యాప్యములు గ్రహించెను. నాతోడి బాలురు నన్నందుల కడహించుచుండిరి. ప్రతిదినము వారి కదియే పని. నేను వానిని బాధలేకపోతిని. నాజీవితమున కిదియొక కళంక మని యెంచితి. ఆత్మహత్య పాపముని యెఱుంగక వినము తిని యకస్మాత్తుగా మరణించి యీయాప మొంది తిని. నే నాత్మహత్యగామించుకొని నీసౌఖ్యము చెడగొట్టితిని. నీకుహింసగల్గించితిని. ఆపాపము నన్నంటినది. నీవు గయలో పండమువేసి నాకీ యవస్థ తప్పించెదవని తలంప నీవు వేరువిధ ముగా ప్రవర్తించ దలంచితివి.” అని దీనముగా బలికెను.

నన్ను లబ్ధా భయము లొక్కుమ్మడి ఆవరించినవి. తెల్లవారునరికి జ్వరము వచ్చినది. ఆపాపము ముట్టకుంటిని. నా దుర్బుధికి వగచి కడుగుంది కృశించితి. బలవంతమున నాశరీరము ప్రాణమును వీడి యిట్లు త్రిశంకు స్వర్ణమున నున్నది. నాతల్లి దండ్రులు విచార సాగరమున మునిగి మునిగి యాయాచారు వీడి మా పినతల్లి గారున్న యూరున వసించి యున్నారు. ఈయిట్లు బాధుగ కీయబడి యున్నది.

. ఇదివర కిందువాసముచేయువారియందల వద్దను బాలవితంతువు లుండిరి. ఆబాలవితంతువులు నే నావేళించుచుంటిని. వారీ బాధపడలేక యీగృహము వీడుచుండిరి. ‘బాలవితంతువులనే పట్టి బాధించుచున్న దేమమ్మా’ యని ఈ యిరుగుపొరుగువారనుచుండిరి. దయ్యముల బాధకంటె నీబాలవితంతువులు బాధ యెక్కువ. ఇట్టిబాధ నీకింకను లేదు. నీవు పుణ్యా త్ముడవు. అందుచే నీవారి నెవరిని నే బాధింపలేదు. నీవెన్నడు బాల్యవినాహము లొనరింపకు. సంఘవిరుద్ధముకానితీతి పదిసంవత్సరములవర కేనియు బాలికలకు పెండ్లిచేయకుము. తరువాత దేవుని భారమువేయుము. ఒక్కయవకారముమాత్రము చేయుము. నాకు గయాశ్రాద్ధముపెట్టి నన్నీ యవస్థనుండితప్పించుము; నాభర్త జ్ఞాతులు గయాశ్రాద్ధము పెట్టుటచే విముక్తిపడసెను. ఎన్నడు నీకుమారునికై వరశుల్కము స్వీకరింపము. నేనుచెప్పినవన్నియు చేసెదవా?” అని తనకథ ముగించెను.

నేనొక్క నిట్టూర్పుపుచ్చి ‘తప్పక నీకోర్కులు కొనసాగించి నీకు సౌఖ్యముగలుగజేసి నేను సౌఖ్యమొందెద’ వని మహాపూర్తిగా బలికితిని. అంతట నామె అబ్లయిన ‘అదిగో’ నామనోహరుని చిత్రపట మున్నగది. అందు నే నతని బూజించు చుండెను. అతడే నాదైవము. అత డీశ్వరు పరమేశ్వరు సన్నిధి నున్నాడు. ఆతనియెదుట ప్రమాణపూర్వకముగా కెప్పుడోమి నామె నా దోడ్పాటుని పోవుచుండ,

మ. "నాజనంబా కనదభ నాటకమహా

శాలాంత రంగ భ్రమ

ద్రజనీ బాహ్యకటంబు వీడంగ మహి

రంగస్థలికా భానుండక

నృజగన్నాటక నూత్ర ధారి యదయం

జే తెల్పు ఘంటారవా

గ్రజ మిశబ్దమనంగఁ గోళ్ల రజే వే

గక గొక్కొ-రోకోధ్వనిక."

కోళ్లుకూయగానే యారంగమును నూత్ర

సపాత్ర లలంకరింతురనుచు నామె యచ్చోటనే

యద్వశ్యమయ్యెను. తెల్లవారుజామయ్యెను.

దైవస్మరణ చేసికొనుచు నే నీవలికివచ్చితిని.

సంపూర్ణము

ద శ మ గ్ర హ ము

(జా నూ తా ద శ మో గ్ర హాః)

శ్రీమాక. కో. వేం. కృష్ణమాచార్యులయ్యవార్లు గారు

గ్రహములు తోమ్మిదంచు జరకాలమునుండియు నార్యకోటి య
న్వహాము విమర్శనలో సలిపి యాత్మఫలంబుగ నాడుచుండఁగాఁ
గుహక మొనర్చి యిక్కరణఁ గొండొకరూపము నూని వచ్చితే
యహహ! మదీయపాప మిటు లాకృతి నూనిన నూనఁగల్గునే?

ఉ. ఆకసమందునం గ్రహములన్నియు నుండునటంచు విచు నే
నాకసమందు నల్లడల నారసి యారసి యందుఁ గానమిం
జేకొని యీవినాహమును జేయఁగఁ బూనితి నంతమాత్ర నీ
యాకృతిఁ గొంచు వచ్చుచు నపాకృతగర్భునిఁగా నొనర్చితే.

ఆ. వె. గ్రహములందుఁ గొన్ని గతివక్రతవహించుఁ, గాని యెల్లయపుడుఁ గాంచబోవు
ఏకరాశి నుండ వేప్రొద్దు నీవనఁ, గుంభరాశిఁ గొందుఁ గుటిలగతివి.

డి. మాసుఖమ్ముల నన్నింటి మంటఁ గలిపి, యవలఁ గన్యాగృహంబున నడుగువెట్టి
మిథునసంప్రాప్తి సంతయు మిట్టివడుచుఁ, గుంభముం గొందు మకరమ్ము గొల్లగొట్టి.

క. కన్యావన మశేషకామ్యఫలముం గల్పించునంచుం జగన్యా
మృత మాకులు వల్ల విచు హరి సంభావించి నే గంటి నీ
మృతము మృతము మెసవిం గ్రాసెను వీన్న నీ
మృతము కే గడఁ గడఁకో! మృతము వందెమో.